

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 14 czerwca 2018 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Piotr Kaczorkiewicz</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Agnieszka Szymankiewicz</i>
	<i>Członek GKO:</i>	<i>Sławomir Franek (spr.)</i>
Protokolant:		Dorota Machnicka

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anny Rotter, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 14 czerwca 2018 r., odwołania wniesionego przez Obrońcę Obwinionych:

(1) (zam.(...)) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Starosty Powiatu (...),

(2) (zam. (...)) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wicestarosty Powiatu (...),

od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku z dnia 6 lutego 2018 r. sygn. akt KO.0022-147-1-1/18, którym Regionalna Komisja Orzekająca uznała (1) oraz (2) winnymi naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1311 z późn. zm.) - zwanej dalej uondfp polegającego na przekroczeniu zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań określonego w § 2 uchwały Nr XLIV/294/2013 Rady Powiatu (...) z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej dla powiatu (...) na lata 2014 – 2021 w zw. z art. 228 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 2077) poprzez zawarcie w dniu 28 listopada 2014 r. z firmą (...) umowy na Budowę boiska

wielofunkcyjnego wraz z odwodnieniem przy Specjalnym Ośrodku Szkolno – Wychowawczym w (...) za cenę 98.000 zł, której płatność obciążała budżet 2015 roku;

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła każdemu z Obwinionych karę upomnienia oraz obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości po 316,18 zł;

orzeka:

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uondfp utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Regionalna Komisja Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku [dalej RKO lub Komisja] dnia 25 kwietnia 2017 r. (sygn. akt. KO.0022-147-1-10/17) uniewinniła:

- 1) (1) – Starostę Powiatu (...), od zarzutu popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych [dalej uondfp] (Dz. U. z 2017 r., poz. 168 z późn. zm.), polegającego na przekroczeniu zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań określonego w § 2 uchwały Nr XLIV/294/2013 Rady Powiatu (...) z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej dla powiatu (...) na lata 2014 – 2021 w zw. art. 228 ust. 1 pkt 1 ustawy o finansach publicznych [dalej uofp] poprzez zawarcie w dniu 28 listopada 2014 r. z firmą (...) umowy na *Budowę boiska wielofunkcyjnego wraz z odwodnieniem przy Specjalnym Ośrodku Szkolno – Wychowawczym w (...)* za cenę 98.000 zł, której płatność obciążała budżet 2015 roku (punkt I orzeczenia z dnia 25 kwietnia 2017 r.),
- 2) (2) – Wicestarostę Powiatu (...), od zarzutu popełnienia zawinionego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na przekroczeniu zakresu upoważnienia

do zaciągania zobowiązań określonego w § 2 uchwały Nr XLIV/294/2013 Rady Powiatu (...) z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej dla powiatu (...) na lata 2014 – 2021 w zw. art. 228 ust. 1 pkt 1 uofp poprzez zawarcie w dniu 28 listopada 2014 r. z firmą (...) umowy na Budowę boiska wielofunkcyjnego wraz z odwodnieniem przy Specjalnym Ośrodku Szkolno – Wychowawczym w (...) za cenę 98.000 zł, której płatność obciążała budżet 2015 roku, tj. od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 uondfp (punkt III orzeczenia z dnia 25 kwietnia 2017 r.).

W tym samym orzeczeniu RKO uznała (1) za odpowiedzialnego popełnienia zawinionego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na wydatkowaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. środków w kwocie 98.000 zł – określonych w załączniku 1G do uchwały Rady Powiatu (...) nr III/22/2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie wydatków budżetu, które w 2014 r. nie wygasają z upływem roku budżetowego – po ostatecznym terminie wskazanym w/w uchwałą, tj. po dniu 8 czerwca 2015 r., czym naruszono postanowienia cyt. uchwały oraz art. 263 ust. 2 i ust. 7 w zw. z art. 44 ust. 2 uofp, tj. dokonaniu wydatku z naruszeniem przepisów dotyczących poszczególnych rodzajów wydatków, co wyczerpało znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w art. 11 ustawy o uondfp (punkt II orzeczenia z dnia 25 kwietnia 2017 r.).

W związku z powyższym RKO na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 1 uondfp wymierzyła (1) karę upomnienia i na podstawie art. 167 ust. 1 uondfp zobowiązała Go do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kwoty 316,18 zł tytułem kosztów postępowania (punkty IV i V orzeczenia z dnia 25 kwietnia 2017 r.).

Przedmiotem orzeczenia RKO była realizacja zadania Powiatu "*Budowa boiska wielofunkcyjnego w (...)*". Zadanie podlegało postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego wszczętego w dniu 15.10.2014 roku. Po rozstrzygnięciu tego postępowania, w dniu 28.11.2014 r. podpisano z (...) umowę na *Budowę boiska wielofunkcyjnego wraz z odwodnieniem przy Specjalnym Ośrodku Szkolno – Wychowawczym w (...)* za cenę 98.000 zł.

Umowę tę podpisali (1) i (2), odpowiednio Starosta i Wicestarosta Powiatu (...). Umowa miała kontrasygnatę skarbnika. W § 2 tej umowy określono terminy rozpoczęcia i zakończenia zamówienia, którymi były odpowiednio 8 kwietnia 2015 r. i 8 czerwca 2015 r. Natomiast w § 10 zawarto zapis, iż zapłata nastąpi w okresie 21 dni od dnia doręczenia

faktury wraz z protokołem odbioru końcowego robót. Zawiadomienie o gotowości do odbioru robót budowlanych od firmy (...)wpłynęło do Powiatu 08 czerwca 2015 r., a protokolarny odbiór robót nastąpił 11 czerwca 2016 r.

Umowę rozliczono fakturą VAT z 11 czerwca 2015 r. na kwotę 98 tys. zł. Do faktury dołączono protokół odbioru robót budowlanych z 11 czerwca 2015 r. Zapłaty za fakturę dokonano 24 czerwca 2015 r., tj. w terminie określonym umową.

Przed wszczęciem postępowania, 26 sierpnia 2014 r., Rada Powiatu (...) podjęła uchwałę w sprawie zmiany budżetu powiatu na 2014 r. W p. 6 uzasadnienia do uchwały znalazła się informacja, że zabezpiecza się kwotę 155 tys. zł. na zadanie inwestycyjne "*Budowa boiska w SOSW w (...)*" na podstawie przygotowanego kosztorysu. Środki pochodziły z oszczędności przetargowych zabezpieczonych w rozdziale 60014 dla zadania inwestycyjnego "*Modernizacja dróg powiatowych...*".

Istotną z punktu przedmiotowej sprawy jest także uchwała Rady Powiatu nr III/22/2014 z 30 grudnia 2014 roku *w sprawie wydatków budżetu, które w 2014 roku nie wygasają z upływem roku budżetowego*. Na zadanie pn. "*Budowa boiska wielofunkcyjnego*" zabezpieczono kwotę 110 tys. zł, co zawarto w załączniku 1G do uchwały. Termin realizacji określono na 8 czerwca 2015 r. Zadanie to nie zostało ujęte jako przedsięwzięcie w Wieloletniej Prognozie Finansowej [dalej WPF].

Z uzasadnienia tego orzeczenia wynika, że Komisja nie podzieliła stanowiska Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, który twierdził, że w dacie zawarcia umowy przedmiotowe zadanie winno znaleźć się w załączniku uchwały w sprawie WPF. Komisja podniosła, że zaciągnięte zobowiązanie dotyczyło jednego roku, tj. 2014, a w budżecie roku 2015 nie zostały na to zadanie zarezerwowane środki. Komisja uznała, że w WPF-ie nie zamieszcza się zadań obejmujących jeden rok. Upoważnienie do zaciągnięcia zobowiązania znajdowało się, zdaniem Komisji, w prawidłowo podjętej uchwale budżetowej. W związku z powyższym Komisja nie znalazła przesłanek materialnoprawnych do stwierdzenia, że zaistniał czyn kwalifikowany jako naruszenie dyscypliny finansów publicznych i w konsekwencji uniewinniła obu obwinionych od przedmiotowych zarzutów.

W dniu 29 maja 2017 r. Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy dla Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych

przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku złożył odwołanie od orzeczenia Komisji w części dotyczącej uniewinnienia (1) i (2).

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 r. odwołania Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, Główna Komisja Orzekająca [dalej GKO] na podstawie art.147 ust.1 pkt 3 uondfp uchyliła zaskarżone orzeczenie w zaskarżonym zakresie i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania przez RKO.

GKO uznała, że RKO błędnie dokonała oceny materiału dowodowego. GKO wskazała, że dotyczy to zwłaszcza kwestii, czy podpisanie przez Obwinionych umowy z dnia 28 listopada 2014r. było zgodne z zakresem upoważnienia określonego w uchwale nr LII/337/2014 Rady Powiatu (...) z dnia 26 sierpnia 2014r. *w sprawie zmiany budżetu powiatu na 2014r.* GKO wskazała, że zgodnie z brzmieniem art. 211 uofp budżet jednostki samorządu terytorialnego jest uchwalany na rok budżetowy i to stwierdzenie powinno być podstawą refleksji dla RKO w zakresie stwierdzenia, czy w momencie podpisywania umowy na realizację zadania inwestycyjnego istniało upoważnienie do zaciągnięcia tego zobowiązania.

GKO wskazała, że zgodnie z art.46 ust.1 uofp jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków lub kosztów jednostki. W treści umowy zawartej w dniu 28 listopada 2014 r. wskazano, że zarówno realizacja zadania, jak i płatność z niej wynikająca miała nastąpić w 2015 r. Oznacza to, że zaciągnięcie zobowiązania zgodnego z treścią zawartej umowy wykraczało poza zakres upoważnienia wynikającego z uchwały Rady Powiatu (...)z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie zmiany budżetu powiatu na 2014 r. Zdaniem GKO, w momencie podpisywania umowy, nie istniało upoważnienie do zaciągnięcia zobowiązania na rok 2015. Ze względu na fakt, że wykonanie zadania inwestycyjnego i płatność za nie nastąpić miała w roku 2015, tj. w kolejnym roku budżetowym, należało przed zaciągnięciem zobowiązania uwzględnić przedmiotowe zadanie w wykazie przedsięwzięć, o których mowa w art.226 uofp, a zatem dokonać zmiany uchwały w sprawie wieloletniej prognozy finansowej Powiatu (...). Ponadto GKO stwierdziła, że z materiału dowodowego bezspornie wynika, że już przed podpisaniem umowy zamiarem Powiatu była realizacja zadania w kolejnym roku budżetowym.

GKO wskazała, że Komisja ponownie rozpatrując sprawę, winna uwzględnić, zgodnie z art.150 ust. 2 uondfp , powyższe stanowisko GKO.

Komisja po ponownym rozpoznaniu sprawy w dniu 30 stycznia 2018 roku uwzględniła stanowisko GKO uznając Obwinionych winnymi popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ust. 1 uodfp i wymierzyła każdemu z Obwinionych karę upomnienia zobowiązując jednocześnie każdego z nich do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kwoty 316,18 zł tytułem kosztów postępowania (orzeczenie z dnia 6 lutego 2018 r.)

Od tego orzeczenia obrońca w imieniu Obwinionych 29 marca 2018 roku złożył odwołanie do GKO zarzucając orzeczeniu wydanemu 6 lutego 2018 roku sprzeczność z prawomocnym orzeczeniem RKO z dnia 25 kwietnia 2017 r

W odwołaniu obrońca zauważył, że orzeczeniem z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt K0.0022-147-1-10/17 RKO w pkt I i III uniewinniła ich od zarzutu naruszenia art. 15 uodfp.

Pismem z dnia 06 lutego 2018 r. RKO poinformowała (1) że powyższe orzeczenie z dnia 25 kwietnia 2017 r. uprawomocniło się w dniu 06 czerwca 2017 r i wezwała go do uiszczenia kosztów postępowania w kwocie 316,18 zł. Z uwagi na prawomocność tego orzeczenia Obwiniony koszty te uiszczył na wskazany rachunek bankowy.

Jednocześnie w dniu 6 marca 2018 r. (1) otrzymał zarządzenie Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych z dnia 15 lutego o wpisaniu do rejestru kary upomnienia, orzeczonej w pkt. II i IV prawomocnego orzeczenia RKO z dnia 25 kwietnia 2017 r.,

Wobec tego, zdaniem obrońcy, zaskarżone orzeczenie RKO z dnia 6 lutego 2018 r. stoi w jawnej sprzeczności z prawomocnym orzeczeniem z dnia 25 kwietnia 2017 r, gdyż na orzeczeniu RKO z dnia 25 kwietnia 2017 r. znajduje się klauzula prawomocności, która nie odnosi się do poszczególnych jego punktów, lecz do całego orzeczenia. Zdaniem obrońcy, jakiegokolwiek wątpliwości, co do zakresu prawomocności tego orzeczenia rozstrzyga pismo przewodnie z dnia 06 lutego 2018 r, w którym Przewodniczący Komisji informuje, że orzeczenie, rozumiane jako całość, uprawomocniło się z dniem 6 czerwca 2017 r.

Stąd też zdaniem obrońcy, dopóki w obrocie prawnym funkcjonuje prawomocne orzeczenie rozstrzygające sprawę merytorycznie w sposób ostateczny, to kolejne orzeczenie dotyczące tej samej materii staje się niedopuszczalne.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że 12 kwietnia 2018 r. RKO skierowała do (1) oraz Jego obrońcy pismo, w którym poinformowano o oczywistej omyłce pisarskiej w treści pisma z 6

lutego 2018 roku polegającej na opuszczeniu słów „w części dotyczącej punktu II, IV oraz V”. Poinformowano w ten sposób, że orzeczenie z 25 kwietnia 2017 roku stało się prawomocne z dniem 6 czerwca 2017 r. w zakresie pkt II, IV oraz V tego orzeczenia.

Dodatkowo w odwołaniu Obrońca podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie, że przedsięwzięcie, pn.: "*Budowa boiska wielofunkcyjnego wraz z odwodnieniem przy Specjalnym Ośrodku Szkolno- Wychowawczym w (...)*" nie mogło znaleźć się w załączniku przedsięwzięć zamieszczonych w WPF, ponieważ zdaniem Obwinionych inwestycja ta nie miała charakteru wieloletniego, było to zadanie jednoroczne, a wydatki związane z jej realizacją zostały prawidłowo wpisane do wykazu wydatków niewygasających. Wskazując na powyższe Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i umorzenie postępowania.

Rozpoznając sprawę Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, co następuje.

Zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i w związku z tym powinno zostać utrzymane w mocy.

GKO dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie zarzucanego czynu i w czasie orzekania. Przepis art. 24 ust. 1 uodnfp nakazuje by rozpoznając i oceniając popełniony czyn stosować przepisy ustawy obecnie obowiązującej, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu były względniejsze dla sprawcy. Do oceny czynu będących przedmiotem niniejszego postępowania, GKO postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dniu orzekania, uznając iż przepisy obowiązujące w dacie zarzucanego czynu nie są względniejsze dla Obwinionego.

Odnosząc się do zarzutów Obrońcy w zakresie prawomocności orzeczenia z dnia 25 kwietnia 2017 r. GKO ustaliła następujący stan faktyczny. W dniu 29 maja 2017 r., tj. zgodnie z terminem przewidzianym w art. 138 ust. 3 uodnfp, Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy dla Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku złożył odwołanie w części dotyczącej uniewinnienia (1) i (2), tj. w zakresie punktów I i III orzeczenia z dnia 25 kwietnia 2017 r. Zgodnie z art. 141 ust 1 uodnfp orzeczenie komisji orzekającej, od którego nie został wniesiony środek zaskarżenia, staje się prawomocne z dniem, w którym upływa termin wniesienia środka zaskarżenia. Należy przy tym zauważyć,

że zaskarżenie orzeczenia w części, a tak jest w przedmiotowej sprawie, powoduje jego uprawomocnienie się w niezaskarżonym zakresie (por. W. Robaczyński, *Dyscyplina finansów publicznych. Komentarz*, CH Beck, Warszawa 2006). Oznacza to, że w zakresie punktów II, IV oraz V orzeczenie z dnia 27 kwietnia 2017 r. stało się prawomocne z dniem 6 czerwca 2017 r. Wprawdzie w piśmie z dnia 6 lutego 2018 r. RKO poinformowała (1), że orzeczenie z dnia 25 kwietnia 2017 r. uprawomocniło się w dniu 6 czerwca 2017 r. nie wskazując, że uprawomocnienie to dotyczy tylko części orzeczenia (tj. punktów II, IV oraz V), to w dniu 12 kwietnia 2018 RKO skierowała do (1) oraz Jego Obrońcy kolejne pismo, w którym poinformowano o oczywistej omyłce pisarskiej w treści pisma z 6 lutego 2018 roku polegającej na opuszczeniu słów „w części dotyczącej punktu II, IV oraz V” potwierdzając w ten sposób prawomocność orzeczenia z dnia 25 kwietnia 2017 r. w zakresie punktów II, IV oraz V. Opuszczenie kilku wyrazów w treści tego pisma jest bezsprzecznie oczywistą omyłką pisarską, gdyż jest takową m. in. „niezamierzone opuszczenie jednego lub kilku wyrazów” (por. L. Lipiec-Warzecha, *Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komentarz*, Wolters Kluwer 2012, s. 921). Świadczy o tym także fakt, że w treści uzasadnienia do orzeczenia z dnia 6 lutego 2018 r. RKO wskazała jednoznacznie, że orzeczenie z dnia 25 kwietnia 2017 roku „uprawomocniło się zarówno w zakresie uznania Obwinionego za odpowiedzialnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych (pkt II orzeczenia RKO z dnia 25 kwietnia 2017r.) jak i kary za naruszenie określone w pkt II orzeczenia RKO z dnia 25 kwietnia 2017r.) po upływie terminu do jego zaskarżenia” wskazując przy tym, że w „zakresie w jakim orzeczenie z dnia 25 kwietnia 2017r. jest prawomocne (zarówno w odniesieniu do uznania Obwinionego za odpowiedzialnego naruszenia przypisanego w pkt II jak i kary oraz kosztów postępowania) postępowania zostało zakończone”. Stąd też argumenty Obrońcy w tym zakresie należy odrzucić.

Zwrócić ponadto należy, że w drugi z Obwinionych, (2), nie otrzymał pisma dotyczącego uprawomocnienia się orzeczenia z dnia 25 kwietnia 2017 r., co jest dodatkową przesłanką świadczącą o tym, że pismo z dnia 6 lutego 2018 roku skierowane do (1) oraz Jego Obrońcy zawierało niezamierzoną, oczywistą omyłkę pisarską, którą sprostowano 12 kwietnia 2018 roku.

Odnosząc się do poruszonej w odwołaniu kwestii, że zdaniem Obwinionych, uchwała nr LII/337/2014 Rady Powiatu (...) z dnia 26 sierpnia 2014r. była upoważnieniem do zaciągania zobowiązań przez Zarząd Powiatu (...) w ramach zadania pn. „Budowa boiska

wielofunkcyjnego wraz z odwodnieniem przy SOSW w (...)”, GKO podtrzymuje swoje stanowisko zawarte w orzeczeniu z dnia 9 listopada 2017 r., które znalazło odzwierciedlenie w orzeczeniu RKO z dnia 06 lutego 2018 r. W szczególności GKO podkreśla, że w treści umowy zawartej w dniu 28 listopada 2014 r. na realizację tego zadania wskazano, że zarówno realizacja zadania, jak i płatność z niej wynikająca miała nastąpić w 2015 r. Wynikało to już z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, wszczętego w dniu 15 października 2014 r, gdyż w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia tego zamówienia zawarto, m.in. informację o terminach rozpoczęcia i zakończenia zadania, którymi były odpowiednio 8 kwietnia 2015 r. i 8 czerwca 2015 r.

Oznacza to, że zaciągnięcie zobowiązania zgodnego z treścią zawartej umowy wykraczało poza zakres upoważnienia wynikającego z uchwały Rady Powiatu (...) z dnia 26 sierpnia 2014 r. Tak więc zdaniem GKO, w momencie podpisywania umowy, nie istniało upoważnienie do zaciągnięcia zobowiązania na rok 2015. Skoro wykonanie zadania inwestycyjnego i płatność za nie nastąpić miała w roku 2015, tj. w kolejnym roku budżetowym, należało przed zaciągnięciem zobowiązania uwzględnić przedmiotowe zadanie w wykazie przedsięwzięć, o których mowa w art. 226 uofp, a zatem dokonać zmiany uchwały w sprawie WPF Powiatu (...).

Zdaniem GKO, stanowisko Obwinionych, że zaciągnięte zobowiązanie dotyczyło roku 2014, ze względu na fakt, że płatność z niej wynikająca dokonana została w ramach wydatków niewygasających z upływem roku budżetowego 2014, mimo, że wykonanie umowy nastąpiło w 2015 r., nie odpowiada zarówno treści postanowień umowy, jak i treści normy prawnej zawartej w art. 263 uofp. Zgodnie z nią organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może ustalić, w drodze uchwały, wykaz wydatków niewygasających z upływem roku budżetowego oraz określić ostateczny termin dokonania każdego wydatku ujętego w tym wykazie w następnym roku budżetowym. Podkreślić przy tym należy, że przepis art. 263 ust. 3 uofp, pozwala na ujęcie w wykazie jedynie niezrealizowanych kwot wydatków związanych z realizacją umów w sprawie zamówienia publicznego, jak również umów, które dopiero zostaną zawarte, ale w efekcie zakończonego już postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w którym skutecznie dokonano wyboru wykonawcy. Skoro zatem w wykazie wydatków niewygasających mogą znaleźć się niezrealizowane (a przewidziane do realizacji w danym roku budżetowym) kwoty wydatków związane z realizacją umów w sprawie zamówienia publicznego, to niewłaściwym jest postępowanie odnoszące do umowy już

zawartej, z której treści wynika, że realizacja wydatków nastąpić ma w kolejnym roku budżetowym. Takie rozwiązanie byłoby dopuszczalne, gdyby z pierwotnej treści umowy wynikał termin płatności przypadający na 2014 r. W takiej sytuacji uchwała w sprawie wydatków niewygasających byłaby podstawą do aneksowania tej umowy z terminem płatności przypadającym na rok 2015. GKO potwierdziła, że optymalnym wzorcem postępowania było w przedmiotowej sytuacji uwzględnienie przedmiotowego zadania w WPF Powiatu (...) w momencie, w którym wiadomo było już, że tego zadania nie uda się zrealizować w roku 2014 wraz z zawarciem w uchwale w sprawie WPF upoważnienia do zaciągnięcia zobowiązania związanego z realizacją tego zadania w roku 2015.

GKO uznała, że stopień szkodliwości naruszenia związanego z zaciągnięciem zobowiązania na przedmiotowe zadanie, z tytułu którego płatność obciążała budżet 2015 roku (a nie jak twierdzą Obwinieni budżet roku 2014) należy ocenić jako wyższy niż znikomy. Działanie Obwinionych w przedmiotowej sprawie naruszało bowiem fundamentalną dla ładu finansów publicznych zasadę roczności. W realiach niniejszej sprawy nie ma także podstaw do zastosowania szczególnego środka jakim jest odstąpienie od wymierzenia kary, w szczególności, że jego zastosowanie zdaniem GKO nie wypełniałoby celów zapobiegawczych i dyscyplinujących w stosunku do każdego z Obwinionych, jak również celów w zakresie społecznego oddziaływania. Obwinieni bowiem działali z pełną świadomością podejmowanych działań, które w świetle przytoczonych wyżej okoliczności należało uznać z za niezgodnie z prawem. Co więcej jako doświadczeni samorządowcy Obwinieni powinni mieć świadomość stosowania rozwiązań odnoszących się do przedsięwzięć uwzględnianych w WPF, które pozwalają na wydłużenie horyzontu planowania budżetowego poza rok budżetowy. GKO jednocześnie podziela argumenty RKO co do tego, że stopień szkodliwości dla finansów publicznych przedmiotowego naruszenia nie jest znaczny. Stąd też nie budzi wątpliwości GKO zasadność zastosowania przez RKO w przedmiotowej sprawie kary najniższej z katalogu kar, tj. kary upomnienia. W szczególności wpływ na taki wymiar kary miała pozytywna opinia o sposobie wywiązywania się przez Obwinionych z obowiązków służbowych, a także postawa Obwinionych, którzy w trakcie kolejnych rozpraw, składali obszernie wyjaśnienia, z których wywieść można duże zaangażowanie i troskę o sprawne prowadzenie spraw Powiatu.

Uwzględniając powyższe, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.